

תגובות לגיליון 22

בתגובה ל"מערבה מכאן" מאת ניצן דוד פוקס

אליהו בורוכוב

סכנה טורקית

האי רודוס היא חלק מאזור המדף היבשתי שלה. כמו כן, היא שלחה אוניות למחקר ססמי לשלושה אתרים שיוון וקפריסין בדעה שהם במים הטריטוריאליים שלהן, ושלחה ספינות צבאיות לשמור עליהן. יוון שלחה פריגטה ישנה ושמה לימנוס לצפות בנעשה ליד האיקסטלוריוז. ב-11.8.2020 אחת האוניות הטורקיות והפריגטה היוונית התנגשו. זאת פעולת איבה. בנסיבות אחרות, זאת פעולה שמצדיקה תגובה.

התנהגות טורקיה מכעיסה מאוד את צרפת, מפני שחברת הנפט הצרפתית טוטאל היא בעלת זכויות, יחד עם חברות אחרות, באזור של קפריסין. נשיא צרפת הודיע שהוא יתגבר את הנוכחות הצבאית הצרפתית באזור בשתי ספינות ושני מטוסי קרב.

כדי להוסיף חומר נפץ, טורקיה התערבה במלחמת האזרחים בלוב. במזרח לוב שולט מנהיג מיליציה, הגנרל ח'ליפה חפתאר, שנתמך בידי מצרים וצרפת, ואילו בטרפולי שולטת ממשלה שנתמכת על ידי מיליציות אסלאמיות קיצוניות. ארדואן שלח לעזרתם כוחות צבא ונשק. מכיוון שנאט"ו הטילה אמברגו על הספקת נשק ללוב, צרפת שלחה

אני שותף לדעתו של ניצן דוד פוקס שהים התיכון חשוב מאוד למדינת ישראל גם כערוץ עיקרי של מסחר נכנס ויוצא, וגם כמקום שבו נמצאים מאגרי הגז הטבעי. הים הוא גם המקום שבו אנו עלולים להיפגע מהתקפות של אויבים וטרוריסטים למיניהם, ולכן יש חשיבות רבה להיערכות צבאית ומדינית למניעת איומים אלה. מכאן, בראש ובראשונה, חשיבות קיומן של בריתות מדיניות וביטחוניות עם יוון וקפריסין.

עם זאת, אני סבור שפוקס ניסח את האיום של טורקיה על השלום באזור הים התיכון במילים רכות מדי. פרשת ספינות הסיוע "ההומניטרי" לרצועת עזה, ובמיוחד הספינה 'מרמרה', זכורה היטב כמעשה איבה של טורקיה נגדנו. אבל אין מדובר במקרה בודד. טורקיה מרבה לנהוג בתוקפנות פרובוקטיבית ולהתנהל בצורה בוטה גם כלפי אינטרסים חשובים של מדינות אחרות באזור כגון יוון וקפריסין. מתיחות זו מסוכנת מאוד לשלום באזור הים התיכון.

אמנה אחדים ממהלכים אלו. טורקיה בהנהגתו של ארדואן הכריזה חד-צדדית שרצועת הים מצפון הים האגאי עד לקרבת

יוון בים שסביבם. הרצועה הזאת חוצה גם את הנתיב של צינור הגז שישראל יחד עם קפריסין ומצרים מתכננות להניח מישראל עד איטליה. בתגובה, מצרים חתמה הסכם עם יוון על אזורי המים הכלכליים שלהן, הסכום הכולל רצועת ים מחופי מצרים לחופי יוון וחוצה את הרצועה של טורקיה ולוב.

כל זה עלול להתפתח לעימותים אלימים. ארדואן משחק באש.

פריגטה לבדוק אם אונייה טורקית מובילה נשק ללוב. הטורקים שלחו משחתת שלהם שהתחככה עם הפריגטה הצרפתית, דבר שמנע את הבדיקה. גם זאת היא פרובוקציה שעלולה הייתה לגרום להתלקחות קרבות בין האוניות.

בתמורה לסיוע הצבאי, הממשל בטרפולי חתם עם טורקיה על הסכם לתיחום זכויות בים, הכולל רצועת ים רחבה מחופי לוב עד לחופי טורקיה; הסכם זה מתעלם מקיומם של האיים כרתים ורודוס ומהזכויות של

ד"ר אליהו בורוכוב שימש מרצה לכלכלה באוניברסיטאות תל-אביב ואוהיו.

בתגובה ל"הדקונסטרוקציה של חוויית היפה" מאת יואל מטרני

אריאל הורוביץ ויהודה עולמי-אביטל

היופי הוא רק ההתחלה

ספרות, פילוסופיה ועוד – ומוביל, בסופו של דבר, להשטחה, לניכור של הסטודנטים כלפי החומר הנלמד, ולחוסר רלוונטיות של האקדמיה במרחב הציבורי.

מצאנו את עצמנו חלוקים כמעט על כל מה שהעלה מטרני במאמרו: גם מתוך החוויה האישית שלנו, כסטודנטים לתארים מתקדמים שעושים את צעדיהם הראשונים במחקר המדעים ההומניסטיים, וגם מתוך התפיסה שלנו באשר לחוויה האסתטית ולמקומן של האקדמיה והתיאוריות של המאה העשרים ביחס לחוויה הזו.

הכשל הראשון במאמרו של מטרני הוא האופן הרדוקטיבי שבו הוא מציג את האינטראקציה האנושית עם יצירות ספרות

יואל מטרני תיאר במאמרו את מה שהוא רואה כמגמה מדאיגה המאפיינת את מדעי הרוח והחברה באירופה ובישראל: השתלטות של הלך רוח "מפרק" על החוקרים, המרצים והסטודנטים, והשתעבדותה של האקדמיה לתיאוריות פוסט-מודרניות שכל ייעודן הוא להרחיק את הלומד מחוויית "היפה" – מן ההנאה האסתטית שמעוררים יצירת אמנות גדולה או טקסט ספרותי ופילוסופי בעל ערך. בכך מצטרף מטרני למבקרים רבים אחרים מן הצד השמרני של המפה, המתארים בשנים האחרונות תהליך דומה שעובר על מדעי הרוח – תחום שבאקדמיה הישראלית, נזכיר, כולל דיסציפלינות כגון היסטוריה של עם ישראל, לשון עברית, מוזיקולוגיה,